

BŁOGOSŁAWIENI FRANCISZEK I HIACYNTA MARTO

POSTULAÇÃO
DE FRANCISCO E JACINTA MARTO

❁❁❁ Biuletyn Pastuszków ❁❁❁

„Zapomnieliście powiedzieć
Panu Jezusowi, że Go
kochacie”

Jacinta Marto

Słowo wstępne

Bóg powołuje każdego z nas do ofiarowania życia za drugiego człowieka.

Refleksja

Bóg raduje się z życia ofiarowanego z miłości.

Świadectwo

Franciszek i Hiacynta uczą, jak prostą drogą podążać ku Bożemu Miłosierdziu.

SŁOWO WSTĘPNE

Ângela de Fátima Coelho, asm

Rok duszpasterski 2015-2016 oraz zbliżająca się setna rocznica objawień Matki Boskiej Różańcowej w Fatimie dają nam wiele powodów do świętowania. W siódmym roku prowadzonego przez Sanktuarium Fatimskie programu przygotowań do obchodów stulecia wspominamy objawienie Matki Boskiej Różańcowej z 13 września 1917 roku. Motywem przewodnim tegorocznych rozważań są wypowiedziane wówczas przez Maryję słowa: „Bóg jest zadowolony w waszych ofiar”, które pokazują nam, że Bóg cieszy się z zobowiązania podjętego przez

pastuszków i przez każdego wierzącego w jego konkretnym życiu na tym świecie. Refleksje zamieszczone w tym numerze Biuletynu Pastuszków kierują naszą uwagę na ten istotny aspekt orędzia fatimskiego, w którym dowiadujemy się, że Bóg powołuje każdego z nas do ofiarowania życia za drugiego człowieka.

W roku 2016 przypada również setna rocznica objawień Anioła trojgu pastuszkom. Przygotowując dzieci na spotkanie z Maryją, Anioł zarysowuje tło orędzia i zachęca je do dwóch zasadniczych

postaw: adoracji Boga i zobowiązania do zmieniania świata poprzez miłość. Oczywiście jest, że od początku wydarzeń fatimskich to właśnie te dwa aspekty orędzia są najważniejsze.

Nadchodzi świąteczny czas, w którym wspominamy narodziny naszego Zbawiciela. W ogłoszonym przez papieża Franciszka Nadzwyczajnym Roku Miłosierdzia życzę wszystkim czytelnikom Biuletynu Pastuszków, aby obecność Boga, który przyszedł i zamieszkał pośród nas, opromieniała Bożym światłem ich życie. ♥

„BÓG JEST ZADOWOLONY Z WASZYCH OFIAR”

Ofiarowanie siebie – przykład wiary na wzór Abrahama

„A zatem proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej”

(Rz 12,1).

Pedro Valinho Gomes

Abraham uczy nas, że zaufanie Bogu Obietnicy jest jednoznaczne z gotowością do pełnego oddania – do oddania wszystkiego, nawet własnego syna, syna obiecanego przez Boga, będącego zapowiedzią potomstwa licznego jak gwiazdy na niebie i jak ziarnka piasku na wybrzeżu morza. Prośba o ofiarę z syna to prośba o złożenie w darze ufności w obietnicę Boga. Podążając z Izaakiem do kraju Moria Abraham nie ma już nic, jest nagi i bezbronny; pozostaje mu tylko nadzieja, że się nie rozczaruje, że Bóg uraduje się z ofiary, którą „upatrzył sobie” – ofiary bezinteresownej aż po kres (por. Rdz 22,1-19).

Boimy się słowa „ofiara”. Człowiek współczesny z trudnością pojmuje ofiarę, jako „przekonanie, że wszystko co istnieje i wszystko czym jesteśmy zawdzięcza swoje istnienie Bogu”. Izaak, syn Abrahama i Sary, jest darem Boga dla Abrahama i Sary, i dla całego świata. Ofiara Abrahama jest „zwróceniem Bogu tego, co do Boga należy”¹. Światu – który pyta ze zdziwieniem jak Izaak (pewny, że odpowiedź do niczego go nie zobowiąże): „a gdzie jest jagnię na całopalenie?” – logika ofiarowania przypomina, że życie można zachować tylko wtedy, gdy się je straci (por. Mk 8,35).

Boimy się, że pojęcie „ofiara” zawiera w sobie bezinteresowność. Przeraża nas śmiałość Boga, który prosi nas o dar aż do końca, nawet oddanie syna narodzone-

go z obietnicy. Z Bożej obietnicy! Zatrważające jest, że taka ofiara może nas wyrwać z korzeniami z ziemi naszej pewności, z ziemi twardych dowodów zdobytych siłą i logiką superczłowieka. Onieśmiela nas obraz nieustraszonego Boga, który domaga się życia w ofierze. Ale ten Bóg sam nam siebie ofiarowuje. Piękno i światło Jego miłości opromienia ludzkie życie. On zna jego sens, On wie, że życie w obfitości rodzi się z ofiarowania siebie drugiemu człowiekowi, z ofiarowania tego, co się posiada, aby pomnożyć to, kim się jest i co się ma. To Bóg, który wzrusza się cierpieniem każdej kobiety oraz każdego mężczyzny i dlatego od wszystkich domaga się życia w ofierze. To Bóg, który traktuje nas poważnie. Jest Ojcem, ale nie jest paternalistyczny; Jego miłość nadaje dynamikę życiu każdego człowieka.

Taki Bóg ukazujący się w Fatimie – Bóg, który nieustannie wzywa człowieka do życia w całkowitym oddaniu. On przygląda się nam z czułością, która nie jest infantylna i z powagą, która nas nie zniewala.

Mali pasterze z Fatimy też się bali. Słysząc to niewinnym pytaniu skierowanym do Anioła: „Jak mamy się umartwiać?” Jak możesz prosić, abyśmy ofiarowali życie za tych, którzy nie wierzą i nie mają nadziei, za tych, którzy tak bardzo oddalili się od miłości, że nie mogą rozpoznać jej źródła? Jak nasze życie może być źródłem światła dla tych, którzy żyją w ciemności? I „gdzie jest jagnię na całopalenie”? Serca małych pasterzy musiały zaufać Sercu Boga. Anioł uczy ich, jak z uf-

nością ofiarować się Sercu Boga: „Z wszystkiego, co tylko możecie, zróbcie ofiarę jako zadośćuczynienie za grzechy, którymi On jest obrażony i dla uproszenia nawrócenia grzeszników. Przede wszystkim przyjmijcie i znoście z poddaniem cierpienia, które wam Bóg ześle”. Bóg „upatrzył sobie” sobie te dzieci i dał im szansę na życie w obfitości.

Ofiara – *sacrum facere*, „uczynić święte” – to pieczęć, położona na sercu i na ramieniu (por. Pnp 8,6); to znak wierności w relacji z Bogiem, który także się ofiarowuje – On także jest ofiarą. „Ofiara żywa, święta, Bogu przyjemna” (por. Rz 12,1) to życie na podobieństwo Chrystusa, który oddaje życie, składa ofiarę z siebie aż do końca (por. J 13,1). Hiacynta, Franciszek i Łucja także złożyli ofiarę z życia „z miłości dla Ciebie i za nawrócenie grzeszników”; powiedzieli Bogu: „oto jestem”, jak Maryja: „Oto Ja służebnica Pańska, niech Mi się stanie według twego słowa!” (Łk 1, 38).

Dlatego nie lękajmy się słów Matki Boskiej Różańcowej wypowiedzianych podczas objawienia 13 września 1917 r.: „Bóg jest zadowolony z waszych serc i ofiar, ale nie chce, żebyście w łóżku miały sznur pokutny na sobie. Noście go tylko w ciągu dnia”.

Bóg jest zadowolony.

Bóg jest zadowolony z ofiar tych, którzy go miłują. Oto dobra nowina.

Czy Bóg mógłby nie być zadowolony? Czy mógłby nie radować

¹ Stanley Hauerwas, *A Cross-shattered Church. Reclaiming the Theological Heart of Preaching*, Grand Rapids: Brazos Press, 2009, p. 68.

się głębokim pragnieniem trojga dzieci z Aljustrel, aby ich życie (choć krótkie i pozornie niezna- czące) dało owoce miłości dla tych, którzy oddalili się od Boga? Czy Bóg mógłby się nie cieszyć widząc dzieci zgłębiające tajem- nicę życia i rozumiejące, że ofiarą

na całopalenie jest życie człowie- ka oddane z miłości? Jak mógłby nie być szczęśliwy z ich wierności, podobnej do wierności Arahama? Bóg cieszy się, jeśli Jego chwałą jest człowiek żywy, a życiem czło- wieka jest oglądanie Bożego obli- cza (św. Ireneusz)!

Bóg głęboko przeżywa los każde- go człowieka i raduje się niezmier- nie życiem tych, którzy zechcieli się stać darem dla innych ludzi. Bo to Bóg, który chce raczej mi- łosierdzia (por. Mt 9,13). ●

»» Świadectwo ««

PRZEWODNICY NA DRODZE DO BOŻEGO MIŁOSIERDZIA

Ricardo Casimiro

Już jako małe dziecko brałem udział w wielu pielgrzymkach do Sanktuarium Matki Bożej Różańcowej w Fatimie. Wtedy mogłem tylko naśladować emocje i gesty, jakie moja babcia Lurdes wykonywała w tym świętym miejscu. Gdy byłem nastolatkiem Fatima była dla mnie miejscem spotkań, w którym odkryłem prawdziwy sens modlitwy i zaufania. Teraz, gdy jestem dorosłym człowiekiem, Fatima stała się szkołą pielgrzy-

mowania, a Franciszek i Hiacynta – prawdziwymi świadkami orędzia przekazanego im przez najlepszą Nauczycielkę i Matkę, Przenaj- świętszą Maryję Pannę.

W tej szkole nauczyłem się, że pielgrzymka do Fatimy to nie tylko nawiedzenie Kaplicy Objawień, zapalenie świecy czy przyniesie- nie pszenicy do ołtarza, jak to robiła moja babcia. Wszystkie te gesty są ważne, są częścią naszej tradycji, ale stają się pełniejsze, gdy zostają uzupełnione wiedzą o pięknym i głębokim orędziu Matki Boskiej.

„Pielgrzymując” przez orędzie fa- timskie odkryłem, jak Franciszek z niezwykłą czułością i wytrwa- łością pragnął pocieszać Pana Jezusa. Hiacynta ujęła mnie ra- dością i oddaniem, z jakim modli- ła się w intencji Ojca Świętego i

„Dzieci fatimskie zaprosiły mnie do intymnego spotkania z Niepokalanym Sercem Maryi”

za cierpienia tego świata. Dzieci fatimskie towarzyszą mi każdego dnia, uczę się od nich jak prostą drogą podążać ku Bożemu Mi- łosierdziu. Franciszek i Hiacynta zaprosili mnie do intymnego spo- tkania z Niepokalanym Sercem Maryi, aby w Nim kontemplować tajemnice życia Jezusa. ●

»»» ♥ «««
MODLITWA

Przenajświętsza Trójco, Ojczy, Synu i Duchu Święty, wielbię Ciebie w najgłębszej pokorze. Z głębi serca i mojej duszy dzięki Ci składam za objawienia Najświętszej Maryi Panny w Fatimie.

Boże, jeśli to przyczyni się do większej chwały Twojej i dobra naszych dusz, przez zasługi Najświętszego Serca Jezusa i przyczynę Niepokalanego Serca Maryi, błagam Cię, byś raczył wstawić w Kościele Świętym błogosławionych Hiacyntę i Franciszka udzielając nam za ich wstawiennictwem łaski, o które Cię pokornie prosimy. Amen.

Ojczy nasz... Zdrowaś Maryjo... Chwała Ojczy... ♥

»»» WYDARZENIA «««

PAŹDZIERNIK

KURS POŚWIĘCONY ORĘDZIU FATIMSKIEMU

Od 16 do 18 października w Sanktuarium Fatimskim odbywał się 8. kurs poświęcony orędziu fatimskiemu prowadzony przez siostrę Ângelę de Fátima Coelho ASM. W tej edycji kursu udział wzięły 72 osoby pochodzące z różnych stron Portugalii. W ośmiu odbytych dotychczas kursach w sumie wzięło już udział 565 osób.

LISTOPAD

OTWARCIE NOWEGO ROKU DUSZPASTERSKIEGO

28 listopada w Sanktuarium Fatimskim zainaugurowano nowy rok duszpasterski. Konferencję, poświęconą tematowi tego roku: „Przyszedłem, aby mieli życie”, wygłosił biskup Coimbrы Jego Ekscelencja Virgílio Antunes. Konferencję poprzedziło otwarcie w sali św. Augustyna wystawy czasowej upamiętniającej objawienie we wrześniu 1917 roku, zatytułowanej „Ziemia i Niebo: pielgrzymi i święci z Fatimy”.

GRUDZIEN

OTWARCIE DRZWI ŚWIĘTYCH

8 grudnia ordynariusz diecezji Leiria-Fátima bp António Marto otworzył Drzwi Święte w bazylice Trójcy Przenajświętszej. Tym samym zainaugurowano w Sanktuarium Fatimskim Jubileusz Miłosierdzia Bożego. Ogłaszając Nadzwyczajny Rok Święty, papież wskazał, że przekraczając Drzwi Miłosierdzia „każdy wchodzący będzie mógł doświadczyć miłości Boga, który pociesza, przebacza i daje nadzieję”.

Dziękujemy ze wszystkie darowizny przesłane nam, aby pokryć wydatki związane z prowadzeniem Procesu Kanonizacyjnego Pastuszków. Bez tej materialnej pomocy prowadzenie tego Procesu byłoby niemożliwe.

Wszystkich, którzy pragną wspomagać tę sprawę prosimy o przesyłanie środków na następujące konto:

Postulação Francisco e Jacinta Marto

NIB: 0033-0000-45340426373-05
IBAN: PT 50-0033-0000-45340426373-05
SWIFT: BCOMPTPL

DANE TECHNICZNE

Zwolnione z obowiązku rejestracji w ERC (portugalski Urząd Regulacji Mediów) na podstawie zarządzenia Dec. Reg. 8/99 de 9/6 art. 12 n.º 1A
Kwartalnik – ISSN 1645-1309

DYREKTOR: S. Ângela de Fátima Coelho ASM

WYDAWCA I WŁAŚCICIEL: Postulacja Franciszka i Hiacynty Marto

ADRES: Rua de S. Pedro 9, Apartado 6 – 2496-908 FÁTIMA (Portugalia)

KONTAKT: tel: (00 351) 249 539 780 • fax: (00 351) 249 539 789
e-mail: secretariado@pastorinhos.com

www.pastorinhos.com

DRUK: Gráfica Almondina, Zona Industrial 2354-909 Torres Novas